

Lausunto hallituksen esitykseen biopolttoaineista, bionesteistä ja biomassapolttoaineista annetun lain muuttamisesta ja uusiutuvien polttoaineiden käytön edistämisestä liikenteessä annetun lain 7 §:n 7 momentin kumoamisesta

Suomen Biokierto ja Biokaasu ry kiittää mahdollisuudesta toimittaa kirjallinen lausunto. Lausumme asiasta biokaasun ja biometaanin näkökulmasta.

Muutosehdotus 2 §:n 4 momentin toimeenpanoon

Kannatamme ehdotusta soveltamisalan rajauksesta pienen kokoluokan biometaanin tuotantolaitoksille. Kestävyyden osoittaminen on kuitenkin käytännössä pakollista myös pienen mittakaavan biometaanin tuottajille. Biometaanin hyödyntäminen jakeluvelvoitteessa, päästökaupassa sekä veroedun saaminen edellyttävät kestävyyden osoittamista. Nyt hallituksen esitys ei kuitenkaan anna kevennyksiä kestävyyden osoittamiseen.

Ensinnäkin pidämme äärimmäisen tärkeänä, että alle 2 MW:n biometaanin tuottajalla on oikeus halutessaan ottaa käyttöönsä kansallinen kestävyyjärjestelmä, eli esitetty soveltamisalan rajausta ei saa johtaa siihen, ettei alle 2 MW:n laitokset voisi käyttää kansallista kestävyyjärjestelmää.

Toisekseen näiden alle 2 MW:n biometaanin tuottavien laitosten kestävyyden osoittaminen tulee tehdä niin kevyeksi, kuin se on direktiivin mukaan mahdollista, jotta soveltamisalan rajausta pienen kokoluokan biometaanin tuotantolaitoksille olisi hyödyllinen.

Ratkaisuehdotuksemme tähän olisi, että kaikkien kestävyyslain piirissä olevien pienten ja keskisuurten laitosten kestävyyjärjestelmävaatimuksia voitaisiin keventää kehittämällä nykyistä ns. suppeaa kestävyyjärjestelmää (kts. lausunnon liite 1, jossa kuvataan erilaiset kestävyyjärjestelmät). Pääosin tämä voidaan tehdä Energiaviraston ohjeistuksen kautta, mutta ennakoitavuuden ja kustannustehokkuuden näkökulmasta joitakin reunaehtoja voitaisiin määrittää myös kestävyyasetuksessa. Ehdotuksemme suppean kestävyyjärjestelmän keventämiseksi:

1. Määritetään ulkopuolisen todentamisen tarve ja laajuus: Ulkoinen todentaminen tehdään kestävyyjärjestelmän käyttöönoton ja virallisen muutoksenteon yhteydessä, minkä jälkeen ulkopuolinen todentaminen tehdään tämän jälkeen riskiperusteisesti 1-5 vuoden välein. Ulkopuolista todentamista ei tule tehdä vuosittain, ellei laitoksella ole

tapahtunut oleellista muutosta. Lisäksi toiminnanharjoittaja raportoi kestävyystiedot vuosittain Energiavirastolle nykykäytännön mukaisesti.

2. Määritetään ulkopuolisen todentajan laitoskäyntien tarve ja tiheys: Ulkoinen todentaminen tehdään paikan päällä kestävyysjärjestelmän käyttöönoton ja virallisen muutoksenteon yhteydessä, minkä jälkeen ulkopuolinen todentaminen tehdään tämän jälkeen riskiperusteisesti 1-5 vuoden välein. Paikan päällä tulee käydä, jos laitoksen toiminnassa on tapahtunut oleellinen muutos tai edellisestä laitoskäynnistä on viisi vuotta.
3. Kohtuullistetaan Energiaviraston uuden järjestelmän ja muutoshakemuksen hyväksymismaksuja. Tällä hetkellä laajan kestävyysjärjestelmän hyväksymispäätöksen hinta on Energiavirastossa 8 000 € ja suppean kestävyysjärjestelmän 4 000 €, ja muutospäätös laajalle kestävyysjärjestelmälle maksaa 4 000 € ja suppealle 2 000 €.

Tämä muutosehdotuksemme ei edellytä muutoksia hallituksen lakimuutosesitykseen. Ennakoitavan ja sujuvan toimeenpanon kannalta esitämme, että asia mainittaisiin perustelumuiotiossa esimerkiksi tekemällä hallituksen esityksen sivulle 19 kappaleeseen 5.1 "Vaihtoehdot ja niiden vaikutukset" alaotsikon "Yksinkertaistetut todentamisjärjestelmät" seuraavat lisäykset (punaisella hakasulkein):

"Komissiolta saatujen tietojen perusteella on kuitenkin epätodennäköistä, että säädöksiä asiasta saataisiin vielä tämän vuoden aikana. [Keventääkseen kohtuutonta kuormitusta erityisesti ensimmäistä kertaa kestävyysääntelyn piiriin tulevien toimijoiden osalta, Suomi valmistautuu kuitenkin hyödyntämään kokonaislämpötehoaan 7,5–20 MW laitosten kiinteän biomassan ja alle 2 MW biometaan tuottavien laitosten todentamisjärjestelmissä maksimaalisia kevennyksiä. Näitä olisivat mm. kevennykset ulkopuolisen todentamisen tarpeeseen ja laajuuteen (1-5 vuoden välein riskiperusteisesti), kevennykset ulkopuolisen todentajan laitoskäyntien tiheyteen (1-5 vuoden välein riskiperusteisesti) ja ryhmätodennuksen mahdollistaminen. Lisäksi kohtuullistetaan Energiaviraston uuden järjestelmän ja muutoshakemuksen hyväksymismaksuja. Nämä edellä olevat muutokset voidaan tehdä Energiaviraston päätöksinä ja ohjeistuksissa, tarvittaessa voidaan täsmentää kestävyysasetukseen tarvittavat reunaehdot. Lisäksi siirtymäsäännökseen lisätään uusien laitosten, kuten alle 20MW lämpölaitosten, osalta siirtymäsäännökseen aikajänteen jatkaminen vuodella eteenpäin siten, että hakemuksen voisi jättää vasta 12/26 ja ensimmäinen raportointi olisi 03/27.]

Lisäksi esitämme, että jatkotyönä kansallisesta energiaverotuksesta poistettaisiin kansalliset laajennukset pienen kokoluokan biokaasulaitoksilta (alle 2 MW sähkö, lämpö, jäähdytys ja biometaani), jotka RED mahdollistaa jättämään kestävyysvaatimusten ulkopuolelle. Nyt kansallisesti vaaditaan kestävyysvaatimusten osoittamista biokaasun veroedun saamiseksi. Valittu menetelmä (rajoitettu kestävyysjärjestelmä) on kevyt, mutta silti se luo lisäistä hallinnollista taakkaa ja kustannuksia toiminnanharjoittajille ilman lisäistä ympäristö- ja ilmastohyötyä. Tarkastelu voidaan tehdä samassa yhteydessä, kun arvioidaan yksinkertaistetun todentamisyhteistyön käyttöönottoa Suomessa.

Perustelut:

Käytännössä pienen kokoluokan biometaania koskevan soveltamisalan rajaaminen mahdollistaa kevennetyn kestävyysvaatimuksen hyvin rajatulle joukolle toimijoita, sillä kysyntää on nimenomaan kestäväksi osoitetulle biometaanille. *Jakeluvelvoitteeseen osoitettu biometaani edellyttää kestävyysvaatimusten osoittamista. Myös biokaasun veroedun saaminen edellyttää kestävyysvaatimusten osoittamista.* Lisäksi kestäväksi tulee osoittaa myös biometaani, kun sitä käytetään *päästökauppavelvoitteiden täyttämiseksi.* Käytännössä pienen kokoluokan biometaania on taloudellisesti järkevää tuottaa ainoastaan silloin, kun biokaasun veroetu on käytettävissä.

Kestävyysvaatimusten osoittaminen edellyttää hyväksyttyä kestävyysjärjestelmää, joka tulee hyväksyttäväksi Energiavirastolla ja tarkastuttaa ulkoisen tarkastajan toimesta. Tällä hetkellä ulkoisen tarkastajan tulee tarkastaa laitoksen kestävyysjärjestelmä vuosittain, usein tarkastuksen yhteydessä suoritetaan myös laitosvierailu. Kestävyysjärjestelmä kokonaisuudessaan synnyttää toiminnanharjoittajille kustannuksia Energiavirastolle maksettavasta hyväksymismaksusta sekä ulkoisen tarkastuksen kuluista (konsulttien työaika ja matkakulut). Ulkoisen tarkastuksen hinta on luokkaa 3000-5000 € vuosittain, jos tehdään myös laitosvierailu. Näiden lisäksi toiminnanharjoittajalle koituu kuluja kestävyysjärjestelmän rakentamisesta järjestelmän käyttöönoton yhteydessä sekä vuosittaisesta ylläpidosta. Hallituksen esityksessä biopolttoaineista, bionesteistä ja biomassapolttoaineista annetun lain muuttamisesta ja uusiutuvien polttoaineiden käytön edistämisestä liikenteessä annetun lain 7 §:n 7 momentin kumoamisesta (HE 37/2025 vp) mukaan kustannukset ovat reilusti yli 10 000€ perustamiskustannuksia ja 6 000-8 000€ vuosittaisia ylläpitokustannuksia¹. SBB:n arvioiden

¹ Perustelumuistiossa: Laajan kestävyysjärjestelmän hyväksymispäätöksen hinta on Energiavirastossa 8 000 € ja suppean kestävyysjärjestelmän 4 000 €. Muutospäätös laajalle kestävyysjärjestelmälle maksaa 4 000 € ja suppealle

mukaan kustannukset ovat tätä korkeammat. Täten pienen mittakaavan tuotantolaitoksessa kalenterivuoden aikana kulutukseen toimittaman biokaasun myynnistä saatavat tulot voivat hyvinkin olla suhteessa pienemmät kuin koituneet kokonaiskustannukset.

RED ei aseta tarkkoja vaatimuksia kestävyysjärjestelmien tarkastus- ja todentamisvelvoitteisiin, vaan niissä on paljon kansallisen harkinnan mahdollisuuksia. Kestävyysjärjestelmien tarkastus- ja todentamisvelvoitteet ovat nyt laajempia kuin esimerkiksi ympäristönsuojelulainsäädännön mukaiset ympäristöluvan ennako- ja jälkivalvonnat. Nyt kestävyysjärjestelmän ulkopuolinen todentaja tarkastaa yhden maatilan paperit käymättä paikan päällä, maksaa enemmän kuin ELY:n laaja ja usean henkilön tekemä ympäristönsuojelulain mukainen tarkastus vaikkapa kaivoksille tai sellutehtaille (VnA 794/2024). Kun todentaja käy paikan päällä, niin yksittäisen maatilan tarkastusmaksu on sitten jo selvästi suurempi kuin isojen toimijoiden YSL mukainen maksu. Säännöllistä valvontaa varten ELY-keskuksissa on käytössä neljä valvontaluokkaa, VL 1–VL 4. Ympäristövalvonnan ohjeen mukaisesti valvontaluokkaan VL 1 kuuluville laitoksille tehdään määräaikaistarkastus kerran vuodessa, luokkaan VL 2 kuuluville joka toinen vuosi, luokkaan VL 3 kuuluville joka kolmas vuosi ja luokkaan VL 4 kuuluville laitoksille otantaperusteisesti, kuitenkin vähintään kerran 5–10 vuodessa. Teollisuuspäästödirektiivin soveltamisalaan kuuluvien laitosten määräaikaistarkastus tehdään toiminnan riskitason perusteella 1–3 vuoden välein.

(https://www.ymparisto.fi/sites/default/files/documents/HAMELY_Valvontasuunnitelma_2025.pdf).

Muutosehdotus 2 §:n 4 momenttiin

Suomenkielisessä REDIII:n käännöksessä on virhe ja sama virhe on nyt myös hallituksen esityksessä. Kohta *"mitattuna lämpötilan ja paineen normaaliolosuhteissa eli 0 °C:n lämpötilassa ja 1 baarin ilmanpaineessa"* on ristiriitainen, osin mahdoton ja vastoin maailmanlaajuista tekniikan ja luonnontieteen määritelmää ja alkuperäistä RED-direktiiviä. 0 °C:n lämpötila ja 1 baarin paine ovat standardiolosuhteita. Lämpötilan ja paineen normaaliolosuhteet ovat 20 °C ja

2 000 €. Jos kestävyysjärjestelmään hakeutuvilla toiminnanharjoittajilla menisi keskimäärin hakemuksen jättämiseen liittyviin toimenpiteisiin noin 120 tuntia, olisi hallinnollinen kustannus työ- ja elinkeinoministeriön sääntelytaakkalaskurin mukaan per toiminnanharjoittaja yhteensä 13 500 euroa todentamiskustannukset ja päätösmaksut mukaan laskettuna. Vuosittain toistuva kustannus kestävyysraportoinnista olisi yrityskohtaisesti 6 800–7 800 euroa. Lähde: HE 37/2025 vp

101 325 Pa. Direktiivin englanninkielisessä versiossa tuo on kirjoitettu oikein, mutta kääntäjä on suomentanut sen väärin.

Muutosehdotus (punaisella ylivivauksella ja hakasululla):

"Edellä 2 momentissa tarkoitettuun tuen saajaan ei myöskään sovelleta tätä lakia, jos biomassapolttoaineita käytetään kaasumaisia biomassapolttoaineita tuottavassa laitoksessa, jossa keskimääräinen biometaanin virtausnopeus on vähemmän kuin 200 m³ metaaniekvivalenttia/h ~~mitattuna lämpötilan ja paineen normaaliolosuhteissa eli 0 °C:n lämpötilassa ja 1 baarin paineessa [määritettynä lämpötilan ja paineen standardiolosuhteisiin eli 0 °C:n lämpötilassa ja 1 baarin kaasunpaineessa]."~~

Muutosehdotus 2 §:n 4 momenttiin

Pykälän uutta 4 momenttia tulisi selventää, miten keskimääräinen biometaanin virtausnopeus lasketaan. Tämän vuoksi tulisi kirjoittaa keskimääräisen virtausnopeuden sijaan virtausnopeus vuosikeskiarvona. Näin on esimerkiksi sähkön verottomuudessa. Tämä olisi parempi oikeusvarmuuden kannalta.

Muutosehdotus (punaisella hakasululla):

*"Edellä 2 momentissa tarkoitettuun tuen saajaan ei myöskään sovelleta tätä lakia, jos biomassapolttoaineita käytetään kaasumaisia biomassapolttoaineita tuottavassa laitoksessa, jossa keskimääräinen biometaanin virtausnopeus **[vuosikeskiarvona]** on vähemmän kuin 200 m³ metaaniekvivalenttia/h mitattuna lämpötilan ja paineen normaaliolosuhteissa eli 0 °C:n lämpötilassa ja 1 baarin paineessa."*

Euroopan Komission rooli

Suomen olisi tärkeä peräänkuuluttaa täsmällisyyttä myös komission toimeenpanossa. Euroopan komission REDIII:n toimeenpano on viivästynyt, mikä vaikeuttaa direktiivin kansallistan toimeenpanoa. Perustelumuiotiossa mainitaan, että komission toimeenpano on viivästynyt Unionin tietokannan osalta. Unionin tietokanta on laaja kokonaisuus, joka tulee vaikuttamaan koko kestävyysjärjestelmäkokonaisuuteen. Komission suunnitelmat laajentaa tietokantaa myös raaka-aineiden keräilypisteisiin on huolestuttavaa ja luo epävarmuuksia toiminnanharjoittajille

ja viranomaisille. Lisäksi perustelumuistiossa mainitaan, ettei komissio ole vielä antanut ohjeistusta yksinkertaistettujen todentamismenettelyiden toimeenpanon osalta.

Unionin tietokanta

Unionin tietokantaan ja kansalliseen toimeenpanoon liittyvissä asioissa olisi tärkeää, että Suomi käy tiivistä keskustelua Euroopan komission kanssa. Perustelumuistiossa tuodaan esille, että Unionin tietokanta voi aiheuttaa muutoksia kansalliseen kestävyysjärjestelmään ja soveltamisalaan. On tärkeää, että toimeenpanon yhteydessä voidaan huomioida Suomen erityispiirteet eikä toimeenpano johda kohtuuttomiin muutoksiin kansallisessa kestävyysjärjestelmässä. On tärkeää varmistaa, että kansallinen järjestelmä on sujuva ja hallinnolliset kustannukset minimoiva.

Komissio edellyttää, että tietokantaan merkitään eräkohtaisesti valtiontuet. SBB esittää, että perustelumuistioon täsmennetään, että tuleeko laitosten saamat investointituet, jakeluvelvoite ja ETS2 ilmoittaa tietokantaan. Selkeitä olisi, että tietokantaan merkittäisiin jäsenmaissa selkeät valtiontuet, joita ovat erityisesti tuotantotuet. Lisäksi esimerkiksi investointitukien osalta olisi hyvä täsmentää joku tietty aikaraja, minkä jälkeen saatua investointitukea ei enää katsottaisi valtiotueksi. Esimerkiksi maataloustukien (CAP) alla myönnettyissä maatilojen investointituissa on viiden vuoden karenssi, jona aikana investointitukea saanut maatila ei saa myydä tuotettua energiaa tilan ulkopuolelle. Aikoinaan saatu investointituki ei voi määrittää tuotettua energiaa loputtomasti. On myös oleellista, että rajoitettu kestävyysjärjestelmän erityispiirteet huomioidaan, kun tietokannan toimeenpanoa tehdään Suomessa.

Energiaviraston rooli

Toimeenpanon kannalta Energiavirastolla on keskeinen rooli toiminnanharjoittajille koituvien kokonaiskustannusten ja hallinnollisen taakan osalta. Merkittävät kustannukset kestävyysjärjestelmän osoittamisessa koituvat erityisesti kestävyysjärjestelmän rakentamisesta, kestävyysjärjestelmien hyväksymismaksuista ja ulkoisesta todentamisesta. Kestävyysjärjestelmien todentaminen tehdään konsulttityönä. Konsulttityön lisäksi asiakkaan tulee maksaa myös konsultin matkakulut. Erityisesti pienten toimijoiden osalta todennuskulut ovat huomattavan suuria verrattuna kestävyysjärjestelmän tuomiin tuloihin nähden. Energiavirasto määrittää mm. hyväksymismaksut, todentamistiheyden, kestävyysjärjestelmää koskevat yksityiskohtaiset

vaatimukset (mm. ainetase, raaka-aineiden luokitukset). On tärkeää varmistaa riittävät resurssit ja osaaminen Energiavirastossa. Lisäksi on tärkeää, että Energiavirasto jatkossakin pyytää toiminnanharjoittajilta kommentteja esimerkiksi ohjeistusdokumenttien päivitysten yhteydessä ja käy tarvittaessa kahdenkeskistä vuoropuhelua erityiskysymyksissä toimialajärjestöjen kanssa. Esimerkiksi maatalouden sivuvirtojen hyödyntäminen biokaasun tuotannossa on Suomessa vielä vähäistä. Maatalouden sivuvirtojen raaka-aine ja jäte-/tähdeluokitukset ovat haastavia, sillä niistä ei ole vielä paljoa kokemuksia Suomessa ja Euroopan komission soveltamisohjeistus näiden osalta on yleisellä tasolla.

Myös Energiavirastossa tehtävät yksittäiset tulkinnat voivat olla ongelmallisia toiminnanharjoittajille. Nyt Energiaviraston tulkinnan mukaan biokaasun tuotannossa (laitoksen omakäyttö) ei voi hyödyntää maakaasua, vaikka tuotetun biokaasun khk-päästövähennemävaatimus täyttyy. Tämä on mielestämme tarpeeton rajoitus ja osin epäsuhta esimerkiksi sähköön, joka tuotantolaitoksella voi olla myös uusiutumatonta kansallisen sähkön jäännösjakauman mukaisesti. Lisäksi uusiutuvien polttoaineiden kuljetuksissa voidaan hyödyntää fossiilillisia polttoaineita.

Lisätiedot

Anna Virolainen-Hynnä, johtava biokaasuasiantuntija, Suomen Biokierto ja Biokaasu ry
Eteläranta 10, 00131 Helsinki, Finland +358 400 987 805 | anna.virolainen-hynna@biokierto.fi

Liite 1. Erilaisten kestävyysjärjestelmien kuvaus

Kestävyyslaissa on nyt kolmea erilaista kestävyysjärjestelmää: *rajoitettu*, *suppea* ja *laaja*. Lisäksi REDIII mahdollistaa pienen mittakaavan puupohjaisille biopolttoaineille *yksinkertaistetun* todentamismenetelmän. Hallituksen esityksen mukaan Suomi ei ota käyttöön yksinkertaistettua todentamismenetelmää, koska Euroopan komissio ei ole antanut ohjeistusta tämän toimeenpanemiseksi.

Suppea ja laaja kestävyysjärjestelmä: Energiavirasto luokittelee toiminnanharjoittajien kestävyysjärjestelmät laajoihin ja suppeisiin kestävyysjärjestelmiin. Toiminnanharjoittajan kestävyysjärjestelmä on aina lähtökohtaisesti laaja kestävyysjärjestelmä, mutta Energiavirasto voi katsoa toiminnanharjoittajan kestävyysjärjestelmän suppeaksi kestävyysjärjestelmäksi toiminnan luonteen ja laajuuden perusteella. Suppeaksi kestävyysjärjestelmäksi voidaan katsoa esimerkiksi jokin seuraavista:

- Päästökauppatoimijan kestävyysjärjestelmä, jonka toiminnassa käytetään omassa prosessissa syntyviä jätteitä tai tähteitä omassa laitoksessa tapahtuvaan sähkön tai lämmön tuotantoon.
- Muun sähköä, lämpöä tai jäähdytystä tuottavan laitoksen kestävyysjärjestelmä, jossa energiantuotannossa käytetään jäte- tai tähdeperäisiä raaka-aineita tai metsäbiomassaa, jonka kestävyys voidaan osoittaa maaston tarkastelulla.
- Yksittäisen pienen yrityksen biopolttoaineen tai bionesteen tuotantolaitoksen kestävyysjärjestelmä, jossa tuotettujen biopolttoaineiden tai bionesteiden kasvihuonekaasupäästövähennämisen määrittämisessä käytetään RED II-direktiivin liitteen V mukaisia oletusarvoja
- Yksittäisen pienen yrityksen biopolttoaineen tai bionesteen tuotantolaitoksen kestävyysjärjestelmä, jossa käytettyjen raaka-aineiden määrä on pieni ja ne ovat pääsääntöisesti jäte- ja tähdeperäisiä raaka-aineita tuotantolaitoksen lähialueilta.

Suppealla kestävyysjärjestelmällä on samat vaatimukset kuin millä tahansa muullakin kestävyysjärjestelmällä, mutta Energiaviraston perimä maksu suppean kestävyysjärjestelmän hyväksymispäätöksestä ja muutospäätöksestä on alhaisempi verrattuna laajaa kestävyysjärjestelmää koskeviin päätöksiin. (Lähde: [Energiaviraston toiminnanharjoittajan kestävyyskriteeriohje](#)).

Rajoitettu todentamismenetelmä: Energiaverotuksen vuoksi Suomessa on otettu käyttöön rajoitettu kestävyysjärjestelmä 1 gigawattituntia vuodessa tuottaville toiminnanharjoittajille, joiden laitosten kokonaislämpöteho on alle 2 megawattia. Direktiivi ei edellytä näiltä laitoksilta kestävyysjärjestelmän osoittamista, ellei kansallisesti niin päätetä. Kaasumaisten biomassapolttoaineiden ei tarvitse täyttää kestävyyslain 6, 6 a, 7–10 ja 10 a §:ssä säädettyjä kestävyyskriteereitä, jos niitä käytetään sähköä, lämmitystä ja jäähdytystä tuottavassa laitoksessa, jonka kokonaislämpöteho on alle 2 megawattia. Myöskään kestävyyslain 5 a §:ää ei sovelleta maatalousmaasta peräisin olevista jätteistä ja tähteistä tuotettuihin kaasumaisiin biomassapolttoaineisiin, jos niitä käytetään sähköä, lämmitystä ja jäähdytystä tuottavassa laitoksessa, jonka kokonaislämpöteho on alle 2 megawattia. Rajoitetulta järjestelmältä edellytetään kuitenkin luotettavan ainetaseen hallintaa, millä varmistetaan tarvittavien tietojen saamista valvontaa ja verotusta varten. Järjestelmän vaatimukset poikkeavat RED-direktiivin soveltamisalaan kuuluvien toiminnanharjoittajien järjestelmistä. (Lähde: [Energiaviraston toiminnanharjoittajan kestävyyskriteeriohje](#)).

Yksinkertaistettu todentamismenetelmä: RED III -direktiivi mahdollistaa yksinkertaistettujen kansallisten todentamisjärjestelmien käyttöönoton laitoksille, joiden nimellinen kokonaislämpöteho on 7,5–20 MW. Yksinkertaistettuja todentamismenettelyitä ei ole kuvattu tarkemmin direktiivissä. Hallituksen esityksen mukaan Suomessa ei toimeenpanna RED3:n mahdollistamaan yksinkertaistettua todentamismenetelmää, sillä komission ohjeistusta tältä osin ei ole vielä saatavilla. Perustelumuiotissa todetaan kuitenkin, että Työ- ja elinkeinoministeriö on arvioinut, että yksinkertaistetut todentamisjärjestelmät voisivat koskea vaadittujen laitostyöntien määrää tai ryhmätodennusta. Valmistelun aikana on kuitenkin tunnistettu, että Energiavirastolla on jo nyt varsin laaja harkintavalta päättää, kuinka usein toiminnanharjoittajan kestävyysjärjestelmä on todennettava ja kuinka usein laitostyöntejä on tehtävä ilman tarvetta tehdä lainsäädäntöön muutoksia. (Lähde: HE 37/2025 vp)